

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
 y
 REDACCIÓ
 CARRÉ NOU DE S. FRANCESCH
 núm. 27, pis 2.^{on}
 BARCELONA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA
 cada trimestre
 ESPANYA, 8 rals.
 CUBA Y PUERTORICO, 10.
 ESTRANGER, 15.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

LOS ESTUDIANTS D' ANTANY.

LOS ESTUDIANTS D' ENGUANY.

Aquestos captavan á favor d' ells mateixos.

Aquets captan á favor del pròxim.

DE JAUMET À D. JAUME.

Va venir de Cerdanya, y á la seva terra d'ya esclots y guardava 'ls bous.

Quan arribá á Barcelona en Jaumet tenia 12 anys, cara pigada, cabell ros tallat á ran, d'ya jech y hermillilla de vellut de cotó, sabates ab ullets, y las calsas de vellut també, l'hi feyan jonalleras y no l'hi arribavan sino fins als turmells.

Vá entrar á una botiga de roba del carrer de la Boqueria, y vá comensar la seva carrera com comensan tots: escombrant y regant lo carrer, penjant mocadors, faixas y mantas á la fatxada, y duhent recados.

Al cap de un quan temps ja despatxava. Quan l'hi apuntaven uns quants pels sota del nás, acanava las pessas ab molt brillo y enrahonava ab las donas ab molta sanch freda, y á la edat de 18 ó 19 anys ja era 'l fadri major de la casa.

* * *

Pobre Jaumet! Al any següent entrava á la quinta.

¿Anirà á servi 'l rey?

Cá: á copia de treballar y d'estolviar ha arribat á arreplegar lo necessari per redimirse. Es trist perdre en un moment lo fruit de tanta honradès y de tanta constancia; pero no hi ha remey.

Ademès ¿y si no surt?... *

* * *

Es lo que vá succehir: vá treure un número alt y en Jaumet vá trobarse duenyó de un capitalet de més de quatre cents duros.

Ab aixó, 'l crèdit, 'l inteligencia y 'l coneixement del negoci al cap de un any ja no depenia de ningú: era amo de una modesta botigueta.

—Quin jove més campetxano! deya la cotillaire del costat.

—Es un bon vehi! deya 'l quinquillaire del devant.

—Es molt aplicat! observava 'l amo de la casa que vivia al primer pis, al veure que cada demati ell era qui ab cos de camisa feya totes las mecánicas.

No han vist ningú més frach, ni més amable qu' en Jaumet. Parroquia y sobre tot parroquiana que hi anava un cop, no hi podia fer més; hi tornava sempre.

Y aixis vá tirar tres ó quatre anys.

Al seno de 'l amistat deya que aixó era 'l primer grau de la seva carrera.

* * *

Lo segon grau vá conquistarlo casantse.

—Suposo que la senyora l' haurá dut alguna cosa? l' hi preguntava un seu oncle.

—Sí, senyor: m' ha dut una cara bonica, que darrera del taulell sembla la de un àngel, un caràcter amable y una voluntat decidida pèl treball.

—¿Y en quan á dot?..

—Fuji d' aquí. Jo soch comerciant y no negocio may á la pérdua. Tractantse de mí més m' estimo poder comprar que haverme de vendre.

La Matilde (aixis s' anomanava) era incansable, y al cap de poch temps se desembrassava la botiga del costat y la del Jaumet s' aixamplava, agregantse-la. Lo peix gros se menjava al xich, y 'l peix creixia sempre.

En Jaumet ja no era tant franch, ja no era tant campetxano. En lloch d' americana d'ya levita, y no se 'l veyá tant per la botiga.

Es que havia arribat al segon grau de la seva carrera.

* * *

Un dia vá tancar-se la porta ab un cartelon que deya: «Cerrada interinamente por ensancharse esta tienda.»

En Jaumet pujava á las barbas del propietari y l' hi tirava mitja casa á terra. Allá hont hi havia parets hi colocava columnas de ferro. Un cel-obert formava part de la botiga per medi de un sostre de cristalls. L' amo 's trasladava al pis segon, y 'l pis primer quedava formant part de la botiga de D. Jaume, pujant hi per medi de una escala de caragol. Més lloch hi hagués hagut més se 'n hauria empleat.

Després dels mestres de casa hi entraren los pintors, dauradors, tapissers, lampistas y tota la cáfila d' artistas necessaris per l' adorno de una botiga.

Lo dia de la inauguració fins vá convidar á la premsa. Desde llavors ja la Matilde no vá apareixe may més darrera del taulell. Aixó era feyna dels dependents que ascendian á dugas dotzenas.

D. Jaume 's passejava un rato cada demati, amunt y avall, saludant á las personas més distingidas de la concurrència. D'ya ulleras ab montura d' or y unas patillas que tiraban á blanquinosas sumament respectables. Tots los dependents lo miravan ab respecte y fins l' amo de la casa que quinze anys endarrera l' hi tocava l' espatlla ab familiaritat, are no passava un cop davant d' ell sense ferli la gran barretada. Era ja un personatge.

* * *

Jo encare 'm sembla que 'l veig ab lo Brusi á la má, parlant ab veu alta dels cambis y de si t' de venir un' alsa en los tresos.

Fa poch dias lo seu noy que t' uns 10 anys tornava del colégi, vestit ab lo jech blau y 'ls botons lluhents

de ordenanza. Jo 'm trobava assegut allá quan ell vá demanarli la llibreta dels problemas.

—Noy ¿qué vols ser? vaig preguntarli jo.

Y la criatura molt seria é imperturbable, vá respondre:

—Ministre.

Una riatlada mèva vá fer que D. Jaume girés la cara per dirme:

—No se 'n riga pas; ministre vol ser, jo mo he ficat al cap y 'u será si Deu vol.

P. DEL O.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Desde que no 'ns haviam vist han continuat las funcions teatrals organizadas per la premsa á benefici dels inundats.

La de la societat *Moratin* á Jovellanos y la de zarzuela á Novedats, relativament van produhir tot lo que podian donar y hi ha que agrahirho á la societat *Moratin* y al sempre generós Ignaci, empresari del altre teatro.

* * *

Divendres gran solemnitat musical al Teatro del Circo.

Barcelona t' artistas que valen molt; pero raras vegadas la nostra capital pot veure 'ls reunits. L' oli y 'l aygua no 's barrejan, y certs artistas son com l' aygua y 'l oli. Cadascú tira pèl seu costat, y aquella dolça armonia propia de la música no acostuma á traslluhirse gaire en las relacions socials dels que la cultivan.

No obstant á la véu de la caritat van respondre tots, y 'l Concert del Circo á més de ser un tribut pagat als pobres inundats, vá ser també una manifestació de fraternitat artística.

Respecte á l' exit del concert bastará que 'ls diga que hi prengueren part los següents: *Part vocal*: Senyoreta Fossa y Sr. Roudil; *Part instrumental*: pianistas Srs. Martinez, Obradors, Pujol, Rodoreda y Vidiella; professor d' armonium Sr. Amigó; violinistas Srs. Garcia y Tormo (D. Joseph); professors de contrabaix, viola y clarinet Srs. Ribera (D. Joseph), Puigjener y Salvatori y las bandas d' artilleria y de ingenyeros dirigidas respectivament pèls Srs. Bressonnier y Roig.

Tots ells van portarse bé; tots ells van ser aplaudits, perque tots ells van posarhi 'l cor.

¿Aixis m' agradan las competencias, quan no es la vanitat qui las sosté, sino la filantropia qui las alenta, y 'l seu resultat lo bè del pròxim!

Los inundats reberán trescents duros més anyadits á la suscripció de la premsa.

Trescents mil aplausos á cada hù dels artistas.

* * *

Y are que hi pagat un tribut d' agrahiment als que han respost tant bé á las indicacions de la premsa, cal que parlèm de las novedats teatrals y fins si volen de las sorpresas, que novetats y sorpresas registra la senmana.

Tinch lo compromís de dirlos alguna cosa del drama «*De mort á vida*» de D. Joaquim Riera y Bertran, y vaig á satisfer lo deute.

Lo Sr. Riera es un poeta discret: dificilment trobarán un' obra seva que pugan dir «no vá»; pero tampoch se formin l' ilusió d' entusiasms: hi. Se tracta de un au-sell que vola ab seguretat, sempre á igual distancia de la terra; no es l' àliga que 's pert de vista; que remonta l' espay y ab un cop d' ala baixa y s' arrossega per tornar á alsarse poderosa y lliure. Ell t' coneixements literaris, un bon gust molt notable, sentiment y ternura; pero l' hi falta la corda de l' energia, 'l foch de la passió y sobre tot aquell domini de l' escena que atrau, interessa y fá estar ab la boca badada, esperant lo desenllás.

Pero..... are m' adono que per compte de ocuparme de l' obra m' ocupo del home.

No obstant, no hi fá res: en lo drama de «*Mort á vida*» s' hi véu tant clara la personalitat literaria del senyor Riera, que no es inútil lo párrafo que tal vegada 's creyan vostés que hi era de massa.

L' assumptó de l' obra es bonich y simpàtic; l' argument senzillissim; los personatjes están apuntats ab acert, si bé apareixen més aficionats á declamar que á moure's; la trama portada pot ser ab massa sobrietat perque produhesca efecte, y en lo conjunt s' hi observava poca resolució, poch desprendiment, poca energia, y poch enllás de situacions.

Inútil es dirlos que la versificació y 'l llenguatge literariament son esmerats; pero teatralment tiran massa al lirisme. Creyém que ja es hora de que sense ser vulgars ni xavacans, los autors dramàtics busquin en la naturalitat del llenguatge aquella dificil facilitat que dona tant rellèu á un' obra escènica. Los personatjes deuhén parlar com ells son, y no com lo poeta parlaria per expressar las sevas impressions propias. Una cosa es la poesia lirica y un' altre la dramática.

En quan á l' execució 's véu á las claras que l' obra no ha sigut escrita tenint á tal ó qual actor en lo pensament. Los actors han hagut de pendre 'ls papers que 'ls tocavan, y no tots están en la seva tessitura. Lo se-

nyor Fontova jove 'ns agrada menos que vell; y en Soler galan, molt menos que característich.

Pero com no s' han de pendre las cosas en absolut, hem de confessar que fan lo que poden, consigniant que 'l públich los aplaudeix y 'ls crida á l' escena junt ab l' autor del drama.

* * *

Are en Piquet nos ha sortit ab un drama escrit ab menos de 27 horas, titolat: «*El 14 de octubre ó la inundacion y ruinas de Murcia.*»

De manera que un riu á lo menos necessita 27 horas per desbordarse, y en Piquet ab lo mateix espay de temps n' escriu un drama.

Jo no sé si l' empresari del Odeon escriu ab màquina; pero ja 'u fassa de una manera ó ja de un' altra te un teatro seu, un repertori per ell dispat que conta més de cent produccions, y..... lo qu' es més esencial, un públich que las hi aplaudeix.

Al Espanyol lo diumenje vá anar un drama «*Los miserables*» tret de la immortal novela de Victor Hugo. Vá ser molt aplaudit, y conto que tornarà á posarse.

Al Principal en Zamora ha reforsat los espectacles ab un tal M. Kennette, que puja al trapecio y treballa menos bè que l' Alvantee; fá molinets menos bè qu' en Geretti, y 's tira á daltabaix agafantse á una especie de bulfarra de goma elástica, produhint l' ilusió de que cau: aixó es nou y fá xisclar á las senyoras.

* * *

En quan al Liceo.... al vespre es fosch.

L' empresa vá dir: «No puch més» y vá deixars' hi caure.

Los abonats renegant, perque á mitja funció apagan los llums.

Los artistas que tant bons sous se saben fer pagar, quedantse sense empleo per alló que dihen: «Qui tot ho vol, tot ho pert.»

Y 'ls propietaris, tranquils com sempre, y consolantse ab aquell article dels estatuts que diu que 'l Liceo s' ha creat pèl cultiu del art lirich.

Els tenen la culpa de tot. Voler grans companyias y donar subvencions petitas son dugas cosas que no lligan. Ab aquesta base que no digan que en lo Liceo s' hi cultiva l' art lirich. Millor será que posin un rétol dihent: «Aquí s' escanyan empresaris.»

* * *

Desde que 'l Liceo ha tancat las portas s' ha anat dihent si ab los elements A. ó B. 's formaria una companyia pèl Principal; ó si 'l Liceo tornaria á obrirse ab los elements C. ó D.

¿Han vist may lo cel plé de nuvolets petits?

Una ventada 'ls reunex y la mateixa ventada 'ls escampa.

Un castellá 'm deya avuy mateix:

—«Desengañese Vd. no hay combinacion posible. Todos esos artistas se van con la música á otra parte.»

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANECDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Un célebre cardenal, lo cardenal francés Mazarin tenia sempre molt gust en contar la següent anécdota:

Hi havia á Roma una familia que vivia malament ab lo papa Urbá VIII, á pesar de que aquest feya molt poch temps que havia beatificat á un individuó de aquesta familia.

Lo papa queixantse de tanta ingratitud, deya: «*Questa gente é molto ingrata: io he beatificato uno de loro parenti che non lo meriteva.*»

Lo qual traduhit al peu de la lletra vol dir: «Aquesta familia es molt ingrata; jo he beatificat á un dels seus antecessors que no 'u mereixia.»

* * *

Un home politich célebre M. Talleyrand que á més de home politich era capellá, feya l' amor á Mme. Staël y á un' altra senyora.

Un dia Mme. Staël vá voler descubrir á quina de las duas estimava més, y no poguent arrancar cap declaració de Talleyrand, va dirli:

—Vaja, ja 'u veig: si un dia per casualitat caiguésim al riu totes dugas, confesséu que no seria jo la primera á qui tratariau de salvar.

—Podria ser, senyora, digué 'l capellá; vos feu cara de ser més bona nadadora que la vostra amiga.

* * *

Isop, lo fabulista era un gran poeta y tenia preciosos acudits, y á pesar de tal era esclau.

Un dia 'l seu senyor, Xanto (aixis s' anomenaba) trobantse á dinar fora de casa, al veure un plat molt del gust de la seva senyora, vá cridar al seu esclau y vá dirli:

—Isop: vé's á casa y dona aquest plat á la que més m' estima.

Isop aná á la casa del seu amo y en lloch de oferir lo plat á la mestressa, com Xanto pretenia indicar cridá una gosseta y l' hi doná.

L' esposa de Xanto 'u tingué esment, y s' enfadá

tal manera, que ofesa del seu marit, s'entornà a la casa de sos pares.

Després del enfado vingueren las explicacions, y derera de aquestas Xanto recriminà á Isop perque havia preferit una gossa a la seva esposa.

—Senyor, digue Isop: si á la gossa l'ofenèu vos farà una postura; si l'hi pegueu vos lleparà la mà. La vostra dona á la menor ofensa 'us fuig de casa. ¿Qui 'us estima més, la gossa ó la dona?

Un advocat célebre M. Beantru, veyent un dia l'estatua de la Pau y de la Justicia abrasantse, digue á un amich seu:

—Miralas: s'abrassan, se besan, se despedeixen per no tornarse á veure may més.

F. NAT.

LO MATRIMONI.

(A MON AMICH DOMINGO ABRIL.)

Hi ha qui 'm diu que l'ser casat es lo milló estat del mon; pero vé un altre segon y 'm diu que s'lo pitjó estat. Aquell viu perfectament y no més sab contar gracias; per l'altre tot son desgracias, tot l'hi marxa malament.

—Pero bueno, — dich á l'un; — ¿com ho proba qu' es bó, vaja? — ¿Com? Perque ella es una alhaja, perque tot ho trobo al punt. — ¿Que hi ha en lo mon més hermós que una dona que 'ns estimi, que 'ns tracti ben bè, que 'ns mimi, que si un dia tenim tós nos porti 'l té calentet, cuydantnos de dia y nit y 'ns digui sentantse al llit:

¿Ja 't trobas millor, tiel?

—Ser casat! .. Es deliciós, es fé un cel dins d' una casa.... Vaja, l'home que no 's casa, no es un home, no: es un gós.

Quan he escoltat á n' aquet, pregunto al que n' ha dit mal: —Perque diu qu' es tant fatal lo matrimoni? — ¡Ay pobret! ¿No 'u sab? .. Dítxos de vosté. ¿Que hi ha á n' al mon més dolent que una dona inconseqüent que 'ns tracta 'l mateix que un bé; que no sab dá una escombrada, que no fá un trau de camisa, que no planxa, que no guisa, que 's gandula, que 's deixada?... Es fé un infern d' una casa, es viure sols per lladrar... Bah! L'home que 's vá á casar, no es un home, no: es un ase.

Després que hi sentit als dos contradirse y atacarse, lo problema del casarse ja no 'l trobo tant confós. Ella es sempre qui ho estrella, ella es la que ho porta bè, ella es la que ho fá malbé, y ella, y ella... en tot surt ella. Tot quan de bè y mal se diu, tots los fets de la balansa, observo que tot descansa sobre del mateix motiu.

Aquell ne diu bè y l' abona, y opina que 'l ser casat es sens duple l milló estat, perque ha trobat bona dona. Aquest se queixa y lamenta, y diu que un home casat es un home desgraciat, perque té dona dolenta.

¿Qué vol dí aixó? Que 'l casarse es qüestió de vida ó mort; pot dar pena y pot dar sort, si 'l seu secret sab trobarse. La cosa es dolenta ó bona segons lo pas com se doni: tot lo quid del matrimoni está en acertar la dona.

C. GUMÁ.

ESQUELLOTS.

En lo lloch corresponent hi trobarán l' estudiant del temps de la picó que captava per ell, y l' estudiant del dia que capta pels pobres.

Los temps de la picó, segons los vells eran més moralisats que 'ls nostres, més humanitaris que 'ls nostres, més cristians que 'ls nostres.

Pero nosaltres som dels nostres temps y sense feros ilusions creyém tot lo contrari. Lo mon se civilisa.

També 'ls doném avuy un retrato de gran tamanyo de D. Joseph Maria Muñoz de un parescut perfecte. Muñoz es com saben, l' home caritatiu per excelencia

y L' ESQUELLA DE LA TORRATXA al publicar son retrato l' hi paga un tribut en nom dels inundats.

Are que s' ha nombrat una comissió de auxilis per socorre als obrers, y que després de tantas suscripcions per aliviar desgracias, sembla que no 's té molta fé ab aquest sistema, vaig á fer alguna proposició:

Primera: l' Ajuntament podria vendre's los gegants y 'ls nanos. Sempre n' hi donarian un miler de duros, y cada any podria estalviarse lo que 's gasta per vestirlos.

Segona y aquesta interessa al canonje Puig y Esteve y al rector del Pi que forman part de la comissió: Podria establirse un dret módich d' entrada á las iglesias que no passés de un quarto: quaranta abonos per exemple, una pesseta.

Aixis los católichs farian una cosa que ja sembla que la tenen olvidada: una mica de caritat.

Un dels nostres més estimats dibuixants D. Manuel Moliné, acaba d' experimentar la perdua més terrible que pot tenir un pare, la perdua de una filla.

La filla de 'n Moliné tenia 20 anys; era hermosa y bona com un ángel. No dirém res més per fer comprendre l' immens dolor del nostre estimat company.

Si 'ls nostres consols poden servir per mitigarlo, oberts té sempre 'l pare adolorit, los brassos de l' amiatat.

Fransa 's distingeix entre totas las nacions pèl seu desprendiment en prò dels inundats.

Y un gran número de personas de nostra capital se disposa á pagar l' interès dels francesos ab una gran serenata donada al cónsul d' aquella nació en aquesta ciutat.

Conto que cap barceloní hi faltará quan arribi l' hora de tributar aquest merescut obsequi á una nació que demostra ser tant bona germana.

Un eco del dia dels morts.

Se presenta á una botiga en que venen coronas un jove y diu:

—Voldria una corona que digués: «A mi suegra».

—D' aquestas no 'n fém perque ningú 'n compra. Si 'n vol una que diga: «Recuerdo eterno»...

—Etern! Aixó es una mica massa, tractantse de una sogra.

—Bè, ja veurá, etern es un dir: tot lo més que l' hi durará serán dos ó tres mesos. Després d' aquest temps ja serà podrida.

En un teatro de Paris actualment hi está funcionant un tal M. Morro, que aixeca pesos terribles y cantá de tenor.

Diuen los periódichs de per allá dalt, que sostenint un pés de 400 kilos, canta un' aria.

Aquest si que podrá dir que 's un tenor... de forsa!

Los madrilenyos tenen una idea per socorre 'ls de Murcia: fer una corrida de novillos lidiats pels revisiteros dels principals periódichs, y publicar una revista de la corrida escrita pels toreros més notables.

Si 'ls novillos son com cal, després arbitrarém medis per socorre á las victimas de la novillada.

Lo Sr. Fontrodona somia truitas.

Segons diuen pensa obtenir la vara d' alcalde primer, creyentse que farán gobernador á n' en Duran y Diputat á n' en Pujol Fernandez.

Y encare fá més lo Sr. Fontrodona: per aquest cás ja pren las sévas midas, y una de las cosas que primer de tot se proposa plantejar, es negar á la premsa l' entrada al Saló de Cent lo dia de sessió.

¡No n' hi fá poca de por la premsa al Sr. Fontrodona!

Es que si la premsa s' hi empenya, per grás qu' estiga 'l deixarà plá com una hostia.

Aquest dia vaig sentir á un carnicer que 's queixava de que l' hi haguessin posat una multa per falta de pés en la carn que venia.

—Uy! uy! uy! deya; no 'n cobraria poch de quartos si 'm deixavan multar á tots los concejals que tampoch fan lo pés.

Ja saben qu' entre altres pensaments pera socorre als inundats de Murcia, á Paris han concebut l' idea de publicar un número especial tamanyo de una ilustració, en lo qual hi haurá dibuixos y grabats, dels millors artistas, articles dels principals escriptors y autógrafos de las personas més notables d' Europa.

Cada número costará una pesseta, y 'ls productos se destinarán á auxiliar als ferits.

Als de vostés que vulguin adquirirlo se 'ls demana qu' envihin nota á l' llibreria de 'n Lopez, á fi de regularisar los pedidos.

¡Si vejessin quin goig que fá l' Ateneo lliure!

Los socios d' aquell centro important han concebut una bona idea per socorre als inundats de Murcia.

Han reunit un gran número d' objectes d' art, joyas, mobles, llibres y altras, y are 'ls rifarán fent lo que 'ls italians ne diuen una tómbola.

¡Quin bè de Déu de cosas!

Ja estich esperant que 'ls encarregats cridin «Pelèulo al pobre Peret», per anarm'hi á gastar un grapat de pessetas!

A Paris hi ha hagut un reo condemnat á mort, que s' ha dirigit al ministre de Gracia y Justicia, demanant que l' hi tallin lo cap sense cumpliments y com més aviat millor.

Tè ganas de morir, ¿eh? Donchs are per fastidiarlo haurian de darli l' indult.

EPÍGRAMAS.

En lo teatro Principal me deya un de l' actris Vega: —Aquesta dona 'm carrega, no té res de natural...

—Te mostraré ben senzill, qu' etxageras, vaig dir jo, y 'm darás tú la rahó, recordante que t'è un fill.

Deyan varios al café que Vich no era hospitalari, al sentirho lo contrari un qu' entrava sostingué. La defensa estava bè puig sent soldat, per son mal, á Vich varen destina'l y s' hi va passar tres mesos, per certs disbarats comesos los va passá á l' hospital.

—¿Ho veyéu com no hi fet ré, com tancarme era injusticia? ho ha conegut la justicia y aquesta nit sortire... Y sortí, no son enganys, mes ab grilletts y manilla, pèl presidi de Melilla á covarhi divuyt anys.

R. ARÚS ARDERIU.

QUÉNTOS.

Una jamona que durant la seva juventut havia sigut molt estremada, per primera vegada després de molts anys sortia de casa per anar al teatro ab un vestit tancat fins arrán del coll.

—¿Es possible, l' hi deya una amiga, que 't decideixis á cubrir lo que avants ensenyavas á tothom?

Resposta de la jamona:

—Filla mèva, hi comprés que ja es hora de que tirém un vel sobre 'l passat.

En un ball. Personatjes: Una minyona que 's deixa conquistar y un jove molt elegant y de molta palica.

—¡Isabel! L' altre senmana duya 'l mateix traje que avuy un traje de color de malva. ¡Ah! Si jo tenia 'l seu amor no permeteria que dugas senmanas de carrera dugués un traje del mateix color.

L' Isabel feya molts orelas al escoltarlo.

Al endemà 's tractavan ab molta intimitat, y al cap de vuit dias, ella l' hi deya:

—Ja pensa ab lo traje nou?

—¿Nou? No sé que vol dir, Isabel...

—Home 'l que ha de comprarme. Vosté va prometre'm 'l.

—Vosté s' equivoca: jo no soch rich per comprarli un traje cada senmana.

—Pero no va dirme que no permeteria...

—Si, que no permeteria que dugués dugas senmanas seguidas un traje del mateix color, y aixó l' hi cumpliré. Jo es veritat que no soch rich... pero soch tintorer.

—Escolta Arturo, deya un jove, que ja no tens aquell caball que vas comprar als del Circo equestre?

—Me n' hi desfet.

—Y aixó?

—Que s' hi diverteixi un altre. ¿Recordas que al Circo entre altras habilitats s' ajeya fent lo mort, mentres l' orquesta tocava 'l vals de la Gran Duquesa?

—Si.

—Donchs figúrat que un dia anava per la Rambla montat molt tranquil; passava pèl centro un regiment y la música tocava 'l vals que t' acabo de anomenar. ¿No sabs que va fer lo caball? Creyentse qu' era qüestió de fe 'l mort va ajeure's y va tirarme á terra. Y are fiat de caballs ensenyats.

D. JOSEPH MARIA MUÑOZ,
donador de mes de 60 mil duros als inundats de Murcia.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Un primera 't contaré
que passà en el prima dos
que està quarta prop del tres
à dalt de tot d' un turó.
Lo duenyó se enamorà
d' una noya del mèu tot.
Se casaren, son felissos
y están molt sans y molt bons.

XICUS.

II.
En dos dos que pren total
y 's deixa sols dos primera
no crech que fassi carrera
per ser tan original.

MORATILLA.

SINONIMIA.

Avants era una moneda
avants era en los vestits
y are soch en altre forma
de Barcelona enemich.

PIMPOLL.

MUDANSA.

Soch lo nom d' una comedia

soch lo temps, soch una dona
y soch també la parenta
que més rabia té la sogra.

XAMUSQUINA.

TRENCA-CLOSCAS.

Viu ba corre 'i gat.

Ab aquestas paraulas formar lo nom d' un célebre y distingit poeta.

XAPOM.

GEROGLIFICH.

A K
Americana
R E G
Alat N
Oli mir
I I I I
Lope L

TIERNO DEL BOGATELL.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Pastora.
2. IDEM 2.ª—Paula.
3. ENDAVINALLA.—La escala.
4. MUDANSA.—Rassa, cassa, passa.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Escorial
Escocia
Carlos
Coral
Seca
Col
6. TRENCA-CLOSCAS.—Vimbodí.
7. COMBINACIÓ NUMÉRICA DECIMAL.
0'05, 0'35, 0'50, 0'15, 0'45,
0'35, 0'15, 0'45, 0'50, 0'05,
0'45, 0'50, 0'35, 0'05, 0'15,
0'50, 0'05, 0'15, 0'45, 0'35,
0'15, 0'45, 0'05, 0'35, 0'50.
8. GEROGLIFICH.—Deu dona 'i fret segons la roba.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.